

"Αποστολή στην Προβατίνα 2002

Μια αλπινιστική προσέγγιση σε ένα από τα πιο φημισμένα βάραθρα στον κόσμο"

Η είσοδος της «Προβατίνας» στέκει ανάμεσα στους Πύργους της Αστράκας, πάνω από το μικρό Πάπιγγο (Δυτικό Ζαγόρι). Αν και βρίσκεται σε μεγάλο υψόμετρο (>1800μ), η θέα από την είσοδο δεν είναι ιδιαίτερη μιας και η είσοδος βρίσκεται ανάμεσα στον δεύτερο και τρίτο πύργο (μέσα στο δεύτερο λούκι). Για να φτάσει κανείς εκεί χρειάζεται πολύωρη ανάβαση από το Πάπιγγο, ακολουθώντας το μονοπάτι για την Αστράκα (αρχικά κατευθυνση προς το καταφύγιο). Δεν είναι τυχαίο το γεγονός του ότι οι περισσότεροι ξένοι σπηλαιολόγοι από οποιαδήποτε χώρα του κόσμου, γνωρίζουν την «Προβατίνα». Αυτό οφείλετε στο γεγονός του ότι το βάραθρο την εποχή που ανακαλύφθηκε ήταν η μεγαλύτερη γνωστή κατακόρυφη κατάβαση σε ολόκληρο τον πλανήτη (βάθος -408μ). Μάλιστα, παρέμεινε επί σειρά ετών στην 2η θέση παγκοσμίως ενώ σήμερα είναι αρκετα χαμηλότερα (εξακολουθει πάντως να είναι στην 20αδα της παγκόσμιας κατάταξης).

Συγκεκριμένα το βάραθρο εντοπίσθηκε για πρώτη φορά από Άγγλους σπηλαιολόγους το 1965 (Cambridge University Caving Club). Πρώτος δοκίμασε να κατέβει με ανεμόσκαλες ο Άγγλος Jim Eyre (το 1966) ο οποίος έφτασε μέχρι τα -156m οπότε και του τελείωσαν οι ανεμόσκαλες. Την επόμενη χρονιά, Άγγλοι στρατιώτες χρησιμοποίησαν μηχανοκίνητο βαρούλκο και καλάθι δεμένο με συρματοσκοινο για να καταίβουν στο μεγαλειώδες βάραθρο. Η προσπάθεια τους έγινε σε δύο φάσεις: πρώτα μέχρι το βάθος των -177μ το καλοκαίρι του 1967 και στην συνέχεια μέχρι τον πάτο του σπηλαίου (-408) το 1968. Οι πρώτοι σπηλαιολόγοι που επανέλαβαν την προσπάθεια με καθαρά σπηλαιολογικές τεχνικές ήταν οι Γάλλοι P.Sombardier και F.Roggia το 1976. Έκτοτε πολλές αποστολές έχουν κατέβει στο σπήλαιο τόσο ξένες όσο και ελληνικές. Πρώτος Έλληνας που κατέβηκε ήταν ο Κώστας Ζούπης ιδρυτικό μέλος του Σπηλαιολογικού Ελληνικού Εξερευνητικού Ομίλου (ΣΠ.ΕΛ.Ε.Ο) όμως τότε ήταν μέλος της Ελληνικής Σπηλαιολογικής Εταιρείας (Ε.Σ.Ε). Έκτοτε, πολλές άλλες Ελληνικές και ακόμη περισσότερες ξένες αποστολές επισκέπτονται κάθε χρόνο το μεγαλειώδες βάραθρο. Το 1998 μάλιστα ο ΣΕΛΑΣ δοκίμασε να συνεχίσει την εξερεύνηση και επιχείρησε μια τεχνητή αναρρίχηση (ξεκινώντας από τον πάτο) η οποία όμως δεν απέδωσε μεγαλύτερο βάθος, έδωσε όμως μερικές νέες μικρές αίθουσες.

Εικόνα 1 Ετοιμάζοντας τα σακίδια φρόντισαμε να πάρουμε μαζί μας τα απολύτως απαραίτητα

Για προσωπικούς λόγους δεν είχα συμμετάσχει μέχρι τότε σε καμία αποστολή στην "Προβατίνα" - συνειδητά. Έξάλλου θεωρούσα ότι η αποστολή του ΣΕΛΑΣ του 1998 έδειξε ότι δεν υπάρχει στο άμεσο μέλλον κάποιο εξερευνητικό ενδιαφέρον. Όμως, στις 15 Αυγούστου 2002 δέχτηκα ένα τηλεφώνημα από τον Κώστα Γεωργιάδη, μέλος του ΣΕΛΑΣ το οποίο με παρακίνησε να αναθεωρήσω την στάση μου. Είχαμε μόλις γυρίσει από σπηλαιολογική αποστολή στην Κρήτη διάρκειας 4 εβδομάδων και είμασταν σε πλήρη φόρμα (είχαμε πραγματοποιήσει καταβάσεις στην Ταφκουρα (-860μ) κουβαλώντας μπουκάλες για την κατάδυση στα -810μ, είχαμε κατέβει στα Πετραδολάκια (-473μ), στο Διπλοτάφκι μέχρι τα -330μ κτλ . Ο Κωστας μου θύμισε στο τηλέφωνο το ότι στην "Προβατίνα" θα ερχόντουσαν κάποιοι Βούλγαροι σπηλαιολόγοι (Speleo Club Salamander) και με παρακίνησε να παμε να τους συναντήσουμε. Ακουγόταν σαν μια πολύ καλή ευκαιρία να κατέβουμε στο σπήλαιο χωρίς να χρειαστεί να κουβαλάμε σκοινιά ή να οργανώσουμε μια πολυήμερη αποστολή. Με την σειρά μου τηλεφώνησα στον Ηλία Καζαή - από τους πιο έμπειρους σπηλαιολόγους του συλλόγου μας ο οποίος άμεσα δήλωσε άμεσως πρόθυμος για την αποστολή. Την επόμενη μέρα (Παρασκευή 16 Αυγούστου 2002) συναντηθήκαμε στον σύλλογο για άμεση αναχώρηση.

Όπως καταλάβατε, το αρχικό σχέδιο προέβλεπε να περάσουμε ένα Σαββατοκύριακο στην Αστράκα και να κατεβαίναμε την Προβατίνα από το αρμάτωμα των Βουλγάρων... Τηλεφωνήσαμε στην Βουλγάρικη Σπηλαιολογική Ομοσπονδία (BFS) για να μάθουμε εάν η αποστολή τους είχε φτάσει στην Ελλάδα αλλά δεν απαντούσαν (πιθανόν λόγω διακοπών). Δοκιμάσαμε να τηλεφωνήσουμε και στον εν λόγω σύλλογο και στείλαμε

και mail χωρίς όμως καμία επιτυχία... Στο μυαλό μας άρχισε να στριφογυρίζει το ενδεχόμενο να μην συναντήσουμε τους Βούλγαρους συναδέλφους. Συναντηθήκαμε παρόλα αυτά στον σύλλογο όπου μετά από σύντομη συζήτηση επι τόπου, αποφασίσαμε ότι έπρεπε να καταστρώσουμε κάποιο εναλλακτικό σχέδιο... Γινόταν πλέον προφανές ότι θα έπρεπε να προετοιμαστούμε για την πιθανότητα του να κατεβούμε μόνοι μας στο βάραθρο. Όμως, πως θα κουβαλούσαμε τα σκοινιά και τα υπόλοιπα υλικά από το Πάπιγγο στην Αστράκα? Τι υλικά θα παίρναμε και τι θα αφήναμε πίσω? Ας σημειωθεί ότι οι προηγούμενες αποστολές χρησιμοποιούσαν μουλάρια αλλά εμείς δεν είχαμε κανονίσει κάτι τέτοιο. Επίσης, όλες οι προηγούμενες αποστολές είχαν πολύ περισσότερο χρόνο στην διάθεση τους καθώς διαρκούσαν τουλάχιστον 5 μέρες. Μετά από λίγα λεπτά, "ο κύβος ερίφθει" και αποφασίσαμε να πάρουμε σκοινί 8,6 mm, ελάχιστα υλικά, καθόλου ασετιλίνη και θα συμφωνήσαμε ότι "θα βρίσκαμε τον τρόπο καθοδόν"... Θα επιχειρούσαμε μια αλπινιστικού τύπου αποστολή αν και δεν είχαμε ακούσει κάτι τέτοιο να έχει ξαναγίνει ούτε είχαμε ξαναπάει στο σπήλαιο ποτέ...

Στριμώξαμε τα πάντα στο αυτοκίνητο του Ηλία και ξεκινήσαμε κατά τις 18:00. Αργά το βράδυ φτάσαμε στην γεφυρα του Βοϊδομάτη (02:30) οπότε και κοιμηθήκαμε χωρίς σκηνές δίπλα στο ποτάμι. Το επόμενο πρωινό ξυπνήσαμε με το χάραμα από την υπερβολική υγρασία. Λίγο αργότερα απολαμβάναμε ένα πλήρες πρωινό στο Μικρό Πάπιγγο κάτω από την σκιά των Πύργων της Αστράκα. Ρωτήσαμε για τυχόν Βούλγαρους σπηλαιολόγους οπότε και μας ενημέρωσαν ότι είχαν ήδη φύγει.... Είμασταν σίγουροι πλέον οτι θα επιχειρούσαμε μόνοι! Οι αχτίδες του ήλιου έσκιζαν για τα καλά τις θεόρατες χαράδρες που συνιστούν τους "Πύργους", όταν πήγαμε στο αυτοκίνητο για να ξεδιαλέξουμε τα υλικά. Ο Κώστας μέτρησε τα σκοινιά, ακριβώς 450 μέτρα, όσα και θα παίρναμε μαζί μας. Ο υπογράφον διάλεξε έναν-έναν τους ελαφρότερους κρίκους και πλακέτες, 15 στον αριθμό. Αφήσαμε στο αυτοκίνητο τις γαλότσες, την σκηνή ακόμη και τους σπηλαιολογικούς σάκους. Το φαγητό το ετοίμασε ο Ηλίας και ήταν υπολογισμένο "ακριβώς" ώστε να μην περισσεύει τίποτα. Το παραμικρό επιπλέον γραμμάριο θα μας κόστιζε σε χρόνο και κούραση. Επίσης πήραμε μαζί: υπνόσακους, 1 υποστρώμα ο καθένας, αλουμινοκουβέρτες, εφεδρικές μπαταρίες, θερμοεσώρουχα, αδιάβροχα, λίγο φαγητό και νερό και τις βαμβακερές (δυστυχώς) σπηλαιολογικές φόρμες. Ο καθένας μας θα χρησιμοποιούσε ένα ζευγάρι παπούτσια για την ανάβαση - κατάβαση στο βουνό αλλά και για την αναβαση και κατάβαση στο μυθικό βάραθρο.

Κατά τις 12:00 είχαμε ετοιμάσει τα σακίδια και αρχίζαμε να ανηφορίζουμε. Το μονοπάτι ευτυχώς περνά από πολλές πηγές με καλό πόσιμο νερό. Κατευθυνόμαστε αρχικά προς το καταφύγιο της Αστράκας έχοντας τους Πύργους στο δεξί μας χέρι. Το

ηθικό μας ήταν πολύ καλό και καθώς ανεβαίναμε το διασκεδάσαμε αρκετά. Κάθε τόσο όλο και κάποιον περιπατητή συναντούσαμε που πήγαινε ή γυρνούσε από τις Δρακόλημνες ή το καταφύγιο.

Εικόνα 2Απο αριστερά προς τα δεξιά: Κώστας Αδαμόπουλος, Ηλίας Καζαής και Κώστας Γεωργιάδης με τα σακίδια στην πλάτη, έτοιμοι για την πορεία προς την Προβατίνα. Διακρίνονται οι "Πύργοι" στο φόντο.

Μετά την τελευταία πηγή πήραμε το μονοπάτι που φεύγει δεξιά προς την Αστράκα οπότε και η πορεία μας έγινε πιο μοναχική. Η θερμοκρασία ήταν χαμηλή και φυσούσε αρκετά δυνατό αεράκι. Σε υψόμετρο 1900 μέτρα περίπου εγκαταλείψαμε και πάλι το μονοπάτι και αρχίσαμε να κατηφορίζουμε (δεξιά). Κανείς από την ομάδα δεν είχε επισκεφθεί το βουνό πριν κι έτσι ψάχναμε λίγο "στα τυφλά" για την μεγαλειώδη είσοδο. Ο καιρός σκοτείνιασε στιγμιαία από τα σύννεφα θαρρείς και αντικατόπτριζε το ηθικό μας το οποίο κλονίστηκε προς στιγμήν. Ψάχναμε για 40 λεπτά όταν τελικά είδαμε από μακριά την "Προβατίνα". Σταματήσαμε και την χαζεύαμε αποσβολωμένοι... Η είσοδος της είναι πραγματικά επιβλητική... Εννοείτε ότι δεν υπήρχε ίχνος από Βούλγαρους τριγύρω...! Λίγο αργότερα, προσεγγίζοντας την είσοδο προσπεράσαμε τα απομεινάρια του βαρούλκου της αποστολής των Άγγλων (1967)

Εικόνα 3Η είσοδος της Προβατίνας

Για καλή μας τύχη, δίπλα στην είσοδο υπάρχει μια μικρή βραχοσκεπή. Εκεί θα περνούσαμε την νύχτα εφόσον δεν είχαμε σκηνή μαζί μας. Ετοιμάσαμε λίγο φαγητό και ξαπλώσαμε για να ξεκουραστούμε (απογευματινός υπνάκος). Ξυπνήσαμε μια ώρα μετά. Ο ήλιος έλαμψε και πάλι για λίγο αλλά δεν κατάφερε να σπάσει την ψύχρα που επικρατούσε (αν και Αύγουστος). Είχα κακή διάθεση (μάλλον κρύωσα) και κάποιες στιγμές παραπατούσα. Ο Ηλίας φόρεσε τα σπηλαιολογικά του και αρμάτωσε την πρώτη τραβέρσα στην είσοδο της Προβατίνας που ανοιγόταν λίγα μέτρα μακριά από την βραχοσκεπή στην οποία είχαμε καταλύσει. Ο υπογράφον και ο Κώστας "ματίζαμε" τα σκοινιά. Λόγω της επιλογής μας για μικρή διατομή (8.6), είχαμε αναγκαστεί να πάρουμε μαζί μας πολλά μικρά σε μήκος σκοινιά - το μεγαλύτερο ήταν 110 μέτρα - οπότε τα ενώνουμε με κόμπους. Ο Ηλίας "κρεμασμένος" στην αλλαγή στο τέρμα της τραβέρσας πόντιζε το σκοινί όσο πιο ομοιόμορφα μπορούσε. Αυτό το κάναμε γιατί δεν είχαμε πάρει μαζί μας σπηλαιολογικούς σάκους... Μόλις τελειώσαμε γυρίσαμε στην βραχοσκεπή. Μιλήσαμε λίγο στο κινητό για να δώσουμε σημεία ζωής. Εν τω μεταξύ όμως ο καιρός είχε πλέον κλείσει για τα καλά και άρχισαν να πέφτουν

κεραυνοί. Κλείσαμε τα κινητά και κουρνιαίσαμε στους υπνόσακους. Σε λίγο η βροχή άρχισε να πέφτει δυνατά...

Εικόνα 4Η βραχοσκεπή που αποτέλεσε το κατάλυμα μας εκείνο το βράδυ

Η βραχοσκεπή είχε δύο θέσεις πολύ καλά προφυλαγμένες και μια τρίτη η οποία ήταν πιο έξω, όντως λιγότερο προφυλαγμένη. Μου έλαχε να ξαπλώσω εκεί. Μόλις άρχισε η βροχή ήταν υπέροχα. Έβλεπα μέσα από τον υπνόσακο την νεροποντή να πέφτει περίπου 1 μέτρο μακριά μου. Την προηγούμενη μέρα ταξιδεύαμε από Αθήνα σκέφτηκα, και τώρα είμασταν εκεί πάνω μόνοι, εμεις και τα στοιχεία της φύσης... Και αυτή η μυρωδιά από το βρεγμένο χώμα ήταν σαν ευλογία!

Δυστυχώς για μένα το "χουχούλιασμα" στον υπνόσακο, οι υπαρξιακές αναζητήσεις και η φιλοσοφική διάθεση διακόπηκαν άδοξα το πολύ ένα 15 λεπτο αργότερα. Το νερό της βροχής άρχισε να "γλυφει" πάνω στον βράχο και άρχισε να τρέχει πάνω στον υπνόσακο μου. Έσπευσα να ανοίξω τον υπνόσακο, να ψάξω την αλουμινοκουβέρτα ώστε να τυλιξω τον υπνόσακο μου μ' αυτήν. Ευτυχώς ο Κώστας και ο Ηλίας ήταν καλά προφυλαγμένοι και δεν αντιμετώπιζαν τα προβλήματα που είχα εκείνο το βράδυ. Ο ύπνος μου ήταν λίγος και ο υπνόσακος ήταν εντελώς βρεγμένος το πρωί.

Τα παιδιά ξύπνησαν πρώτα και ετοίμασαν λίγο πρωινό. Είχε βγει για τα καλά ο ήλιος και την χθεσινή νεροποντή την θύμιζε μόνο το βρεγμένο χορτάρι και ο υπνόσακος. Καμία διάθεση δεν είχα να κατέβω στην σπηλιά - ούτε και να βγω από τον υπνόσακο. Δεν είχα ξεκουραστεί καθόλου. Οι υπόλοιποι ετοιμάστηκαν (φόρεσαν τα σπηλαιολογικά) και τότε είπα μέσα μου πως "όλα μια απόφαση είναι". Βγήκα, ετοιμάστηκα και πήγα μέχρι την είσοδο. Θα ξεκινούσα πρώτος με τον Ηλία να ακολουθεί και τον Κώστα τελευταίο. Είχαμε πολύ σφικτό χρονοδιάγραμμα. Ήταν Κυριακή πρωί και έπρεπε να αρματώσουμε, να κατέβουμε και μετά αφού ξ'αρματώσουμε να κατέβουμε 2-3 ώρες πορεία πίσω προς το Πάπιγγο...

Ξεκίνησα να κατεβαίνω με ένα καταβατήρα Rack της Petzl που είχα θεώρησει σκόπιμο να πάρω μαζί μου για την περίπτωση... (μεγάλο κατέβασμα). Όμως δεν είχα χρησιμοποιήσει ποτέ Rack για να κάνω πέρασμα κόμπου... Μέχρι το πατάρι των -160 μέτρων είχα κάνει αρκετή εξάσκηση γιατί έπρεπε να περάσω 5 κόμπους. Ο Rack είναι δύσκολος σε αυτού του είδους τις μανούβρες γιατί είναι εξαιρετικά μεγάλος σε μέγεθος. Το πηγάδι είναι μεγαλειώδες και με το πολύ μικρό σκοινάκι μας - μόλις 8.6 χιλιοστά έννοιωθες ακόμη μεγαλύτερο δέος. Έφτασα πριν το πατάρι και έκανα την πρώτη αλλαγή. Το σκοινί μας είχε μαζευθεί πάνω στο χιόνι το παγετώνα που υπάρχει εντός του σπηλαιίου στο σημείο αυτό. Ήταν κρίσιμο να το χειριστούμε σωστά και να το ποντίσουμε εκ νέου στα υπόλοιπα 230 μέτρα που ακολουθούσαν. Εάν το σκοινί έμπλεκε θα είχαμε καθυστερήσεις που πιθανόν να οδηγούσαν σε ματαίωση της κατάβασης. Κάθε μας κίνηση έπρεπε να είναι εξαιρετικά προσεκτική. Σε λίγο ο Ηλίας ήταν κοντά μου. Αρμάτωσα 2-3 αλλαγές ακόμη και έφτασα στο χείλος του παταριού όπου βίδωσα την τελευταία μας πλακέτα. Ο Ηλίας με βοήθησε να ποντίσω το σκοινί

στο πηγάδι που ακολουθούσε. Ο Κώστας αιωρούταν από πάνω μας και λόγω της καθυστέρησης μας φώναξε ότι θα φύγει προς τα πάνω - όπως και έκανε. Το κρύο ήταν όντως αρκετό προφανώς λόγω του παγετώνα. Τα μποτάκια μας είχαν βραχεί από το χιόνι και έτσι ανυπομονούσαμε να ξεκινήσουμε να κατεβαίνουμε για να ζεσταθούμε λιγάκι. Ξεκίνησα πρώτος και λίγο μετά βρέθηκα στον πρώτο κόμπο. Έπρεπε να τον περάσω αυτήν την φορά κάτω από έντονη σταγονοροή που προκαλείται από το λιώσιμο του παγετώνα...Και μην ξεχνάμε φοράγαμε μόνο την βαμβακερή και τα θερμοεσώρουχα... "Βλαστήμησα" ακόμη 4 φορές για την ιδέα που είχα να επιλέξω τον Rack για αυτήν την κατάβαση - τόσοι ήταν και οι κόμποι που πέρασα από το πατάρι και κάτω. Η δεύτερη αυτή φάση της κατάβασης ήταν πολύ διαφορετική λόγω της σταγονοροής και του σκοταδιού. Σε αντίθεση με το πάνω πηγάδι που πλημμυρίζει από το φως που μπαίνει από την είσοδο, το δεύτερο μέρος είναι σκοτεινό. Είμασταν χωρίς ασετιλίνη και όσο κι αν ανάβαμε και τους δυο φακούς μας το φως δεν ήταν αρκετό (τότε τα led ήταν σε εμβρυακό στάδιο ανάπτυξης)

Εικόνα 5Μαζί με τον Ηλία Καζαή στον πάτο της Προβατινάς - φαίνεται ο καταβατήρας rack και διάφορα αναμνηστικά από προηγούμενες αποστολές

Τελικά πάτησα και φώναξα στο Ηλία που ήταν 230 μέτρα ψηλότερα, "ελεύθερο". Λίγο μετά βρισκόμασταν μαζί στον πάτο και οι δύο. Είχαν περάσει 4-4 1/2 ώρες από την στιγμή που ξεκινήσαμε να κατεβαίνουμε. Μείναμε λίγο εκεί και βγάλαμε μερικές φωτογραφίες - αποτυχημένες οι περισσότερες. Εκεί στον πάτο υπάρχει ένα σημείο στο οποίο αφήνουν όλες οι αποστολές από κάτι. Δεν θυμάμαι να αφήσαμε κάτι εμείς όμως βγάλαμε μια φωτογραφία οι δυο μας δίπλα στο ιδιότυπο αυτό "μνημείο". Στην συνέχεια ξεκινήσαμε την επιστροφή. Αρχίσαμε λοιπόν να ανεβαίνουμε προς το φως

της εισόδου που έμπαινε στο σπήλαιο 400 μέτρα ψηλότερα. Θυμάμαι να είμαστε σε σπουδαία φόρμα. Σε 25 λεπτά είχα φτάσει στον παγετώνα (ανάβαση 230 μέτρα) και φωνάζω ελεύθερο. Μετά τον παγετώνα ξεκινάω για τα τελευταία 160 μέτρα. Σε έναν από τους κόμπους ο rack που κρεμόταν ανάποδα στο κρεμαστάρι της ζώνης μου πιάνει έναν κόμπο και έτσι λίγο πιο πάνω αναγκάζομαι σε αλλαγή κατεύθυνσης προκειμένου να ξεμπλέξω. με προλαβαίνει ο Ηλίας στο πατάρι όμως παρά την καθυστέρηση θα ολοκληρώσω την ανάβαση 65 λεπτά από την ώρα που ξεκίνησα από τον πάτο (ακόμη έχω αποθηκευμένο το log της κατάβασης και της ανάβασης στο παλίο μου Casio Xsensor). Ομοίως γρήγορα ανεβαίνει και ο Ηλίας. Χρειαστήκαμε και οι δύο περίπου 6 ώρες από την στιγμή που ξεκινήσαμε να κατεβαίνουμε το πρωί μέχρι να βγούμε από την "Προβατίνα"... Δεν το πιστεύαμε ότι τα καταφέραμε τόσο σύντομα... Συζητούσαμε ότι μας βοήθησε πολύ η απόφαση του Κώστα Γεωργιάδη να μην συνεχίσει... Αλλιώς θα είχαμε κάνει περισσότερο χρόνο...

Τραβήξαμε έξω τα σκοινιά και σταθήκαμε στην είσοδο. Είχαμε κατέβει ένα βάραθρο "θρύλο" χωρίς καλά καλά να το καταλάβουμε. Μέχρι πριν 2 μέρες δεν το είχαμε καν στο μυαλό μας και σε κάθε μας βήμα ξέραμε ότι πολλά θα μπορούσαν να μας έχουν πάει στραβά... Είμασταν σίγουρα τυχεροί... Είχαμε ποντάρει στην εξαιρετική μας φόρμα εκείνη την περίοδο και είχαμε μετατρέψει το μειονέκτημα μας σε πλεονέκτημα όταν αποφασίσαμε να πάρουμε ελάχιστα υλικά... Μάλιστα δεν μας είχε περισσέψει τίποτα. 15 κρίκους/πλακετες πήραμε τόσους και χρησιμοποιήσαμε.

Ακολούθησε πεζοπορία 2-3 ωρών μέχρι το Πάπιγγο και βεβαίως το ταξίδι της επιστροφής - οδικώς - για την Αθήνα όπου και φτάσαμε στις 03:00 τα ξημερώματα της Δευτέρας... Και το πρωί δουλεύαμε... Γεμάτο Σαββατοκύριακο και για τους τρεις μας. Σε ευχαριστούμε Ασράκα, σε ευχαριστούμε "Προβατίνα" που μας φιλοξενησατε και μας δεχτήκαμε παρά την "θρασύτητα" μας.

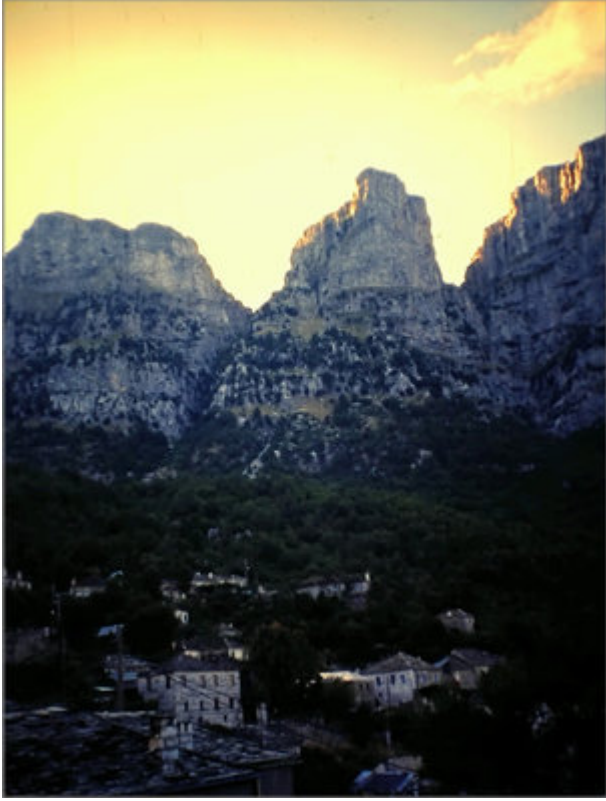
Κώστας Αδαμόπουλος

Εικόνα 60 υπογράφων σε μια στάση μας στο μονοπάτι προς την Προβατίνα

Εικόνα 7Φωτογραφία απο κατάβαση στην Προβατίνα (αποστολη ΣΕΛΑΣ 1998

Εικόνα 8 Το Πάπιγγο βρίσκεται στην ρίζα των Πύργων της Αστράκας